

avant...!

P. O. U. M.

m.º 4

J. C. I.

avui més que mai, unitat d'acció!

Quan l'enemic comú, el feixisme, intensifica més i més la seva brutal ofensiva, quan els avions facciosos es cansen d'escampar la seva càrrega criminal, quan pels carrers de Madrid i d'altres poblacions cauen desfets per la metralla els infants proletaris, quan en les avançades els nostres germans fan generosa ofrena de la seva vida en pro de la revolució social, ací a la rera guarda és realitza una campanya insidiosa i rastrea totalment suïcida.

Ens hem cansat de dir i repetir que si en el front és possible conviure agermanats, és de màxima urgència que en la rera guarda succeeixi el mateix.

No dubteu que qui ha tingut premeditat interès en trencar l'unitat d'acció que va segellar la classe treballadora el dia 19 de juliol, al carrer, lluitant denodadament contra els militars monàrquics i la plutocràcia, no pot ésser altre que un declarat traïdor i contra d'ell cal actuar ràpidament i amb tota energia.

Les bales dels feixistes no trien les víctimes. Traspassen igualment el cor d'un socialista, com d'un comunista o un anarquista. Sabem perfectament que la seva consigna és exterminar totalment la nostra classe i si l'enemic és fort i poderós i sap el que vol i on va, solament coordinant tots els nostres esforços ens serà possible parar-li el pas i aniquilar-lo.

Per això convé que les organitzacions obreres ens adonem que cal actuar amb tota compenetració i sinceritat. Enlloc d'entaular discussions acalorades i perjudicials, procurem encausar en la deguda forma la nostra actuació a fi i efecte de treure'n el màxim rendiment.

Seria molt més lògic dedicar tot el temps i paper que és perd criticant-nos mútuament, a fer tot el possible per a realitzar un treball positiu a la rera guarda acabant amb l'excès de burocràcia, amb la gran concurrència que envaeix els burdells amb els mercats de carn humana establerts en plena via pública, amb l'indiferència de molts joves que és passen tranquil·lament els dies al cafè, etc.

Els obrers responsables tenim el deure d'acabar amb tot això. Com també ens correspon de fer callar les males llengües. Però no ho aconseguirem pas acontentant-nos en cercar solucions espectaculars i de

full setmanal

la rectificació del marxisme

Marx, ja ha estat rectificat.

Des de les pàgines de Ahora, òrgan de les J. S. U., Ossòrio i Gallardo, governador de Barcelona durant la setmana tràgica, ha canviat la consigna fonamental del Socialisme, la que llançaven Marx, Engels i Bokunin, perquè sabien que havien de portar a la victòria a la classe treballadora de tot el món

Des d'ara ja no és dirà - segons Ossòrio i Gallardo:

*Proletaris de tots els països, uniu-vos!
Sinó que és cridarà arreu:*

*Antifeixistes de tot el món uniu-vos!
I naturalment, els periòdics petit-burgesos, - la humanitat entre altres - s'han apressat a recollir i propagar el crit del gran pensador cristià*

Nosaltres, però, els comunistes, no fem cap cas d'aquesta rectificació i continuem tossuts seguint les orientacions del mestre del Socialisme Científic

Perquè entenem que els autèntics, a seques no condueixen mai enlloc i sí, la majoria de les vegades, porten al fracàs.

I així com van fracassar les dretes al pretendre governar sota el signe de l'antimarxisme, fracassaríem nosaltres si estructurèssim la revolució sota el signe negatiu de l'antifeixisme i no hi oposèssim el positiu del Socialisme.

Perquè Marx quan va recomanar la unió dels explotats ho féu perquè sabia que amb aquesta unió hom acabaria amb el capitalisme

I com que el feixisme, - com la democràcia burgesa - no és res més que una careta del capitalisme, acabant amb el

galeria. Això més aviat serveix per desorientar i crear un confusionisme nefast. Cal parlar clar i assenyalar solucions.

Qui hagi posat fil a l'agulla que el tregui.

Tots hem pogut assabentar-nos per la premsa que han estat signats pactes i compromisos, i a redós dels mateixos entenien que podria realitzar-se una labor positiva. Sobretot tinguent en compte que varen ésser rubricats en mig d'actes molt aparatosos.

Però cal reconèixer que anavem errats. Tot ha quedat damunt el paper. Les paraules i els bells parlaments, se'ls ha emportat el vent.

Hem de creure però, que tot això és degut al treball solapat d'alguns dirigents. La massa vol l'unió, sap que és precisa si és vol guanyar la guerra i fer triomfar la revolució, però aquells que abans del 19 de juliol vivien amb tot luxe i abundància, a costa de la suor de la classe productora, maniobren descaradament per desencadenar una lluita instentina que desfaci tota l'obra realitzada.

Es contra aquesta gent que cal que el proletariat s'aixequi unànimament i faci sentir la seva més viril protesta.

No volem que és trenqui l'unió. Per tant escombrem tots els obstacles i fem ràpidament més forta que mai l'unitat d'acció de la classe treballadora sobre bases íntegrament revolucionàries.

capitalisme acabem, per sempre, amb el Feixisme.

Heus ací, com raonem els comunistes i com que raonem així, i seguim creient que, com digué Lenin, l'Estat burgés - tant si és diu democràta com feixista - és només l'organització explotadora de la classe treballadora, no fem cap cas de les rectificacions cristianes de Marx, ni dels crits dels nombrosos monárquicos sin rey, que pul lulen pel nostre país

PALLAC.

avant..!

Figueres, 13 de gener del 1937

número 5

redacció: joaquim maurín, 8

el pròxim número sortirà
el dimecres 20 de gener.

movilitzem els sindicats

Repetidament hem dit que cal impulsar la revolució i per fer-ho entenem que hauríem de començar a actuar amb la màxima energia i compenetració.

Es parla molt de la necessitat ineludible d'implantar una economia socialista però els organismes més interessats, els sindicats, sembla que no senten dita necessitat. Hem de creure que això succeeix perquè els seus militants no s'han adonat encara de la transcendència dels moments actuals.

Hem de reconèixer també que l'inflació sindical ha motivat un estat quelcom caòtic dins les organitzacions. Anteriorment en el sindicat sols ens hi trobavem els que teníem un concepte ben concret del que representaven dits organismes. Per això era possible en les Assemblees discutir qüestions importantíssimes que encara que ocasionessin debats violents és resumien en acords totalment beneficiosos per la nostra classe. I quan és tractava de plantejar problemes de gran envergadura és podia fer

perquè eren exposats davant de companys capacitats que no titubaven en compartir íntegrament la responsabilitat que podia derivar-se dels acords que és prenen.

Des dels sindicats la classe explotada feia sentir la seva veu. S'imposava. I per mitjà de vagues obligava a la burgesia a que reconegués els drets dels obrers.

Ara però sembla que els sindicats no rutllen. Semble que els vells militants ens deixem contagiar pel conformisme dels recents ingressats. I això no pot ésser. Cal que els obrers que abans lluitàvem amb decisió i valentia contra el burgés compreguem que aquesta lluita encara no és acabada i si abans teníem dificultats per vèncer que superàvem amb l'esperit de sacrifici que ens animava i teníem ademés contra nostra una gran part de treballadors que inconscientment estaven al marge del sindicat, avui hem de volguer aprofitar el canvi que s'ha operat al nostre país i orientar amb la deguda forma al proletariat perquè definitivament des-

placi a la burgesia i amb tota audàcia és col·loqui a la direcció de la societat sense classes que anem creant.

S'han de realitzar grans transformacions i això no ho podem confiar a ningú més que a nosaltres mateixos. Ahir combatíem en condicions desfavorables. Doncs avui que podem fer-ho en circumstàncies veritablement favorables no podem de cap manera restar inactius.

Cal fer una gran obra de proselitisme. Els vells militants hem de donar ràpidament la cultura que manca als recents ingressats. Cal fer-los-hi veure que el 18 de juliol desapareixia una classe despòtica i inhumana per a donar pas a la classe productora la que, amb el seu dinamisme i clara visió donarà vida a una nova societat, justa i progressiva.

Els homes responsables que hem estat designats per les organitzacions obreres per a ocupar càrrecs, ahir en els Comitès, avui en els Consells Municipals, treballeu incansablement per donar tota classe de facilitats als nostres companys però, camarades, no podeu acceptar de cap manera, que els organismes oficials resolguin els problemes que us pertocuen ex-

clusivament a vosaltres. No admeteu conclusions fàcils. Aquestes sols poden acceptar-les els panxacontents, els que acostumats a viure amb l'esquena dreta, admetien que tot se'ls hi portés en safata.

Demostreu pràcticament que sabeu quin és el vostre deure. Ha arribat el moment d'agafar el timó de la nau emancipadora. Desplaçada la burgesia, acabada la classe parasitària, anem amb decisió a demostrar que estem capacitats per a actuar sols, sense cap mena de tutelatge. Per això ens convé donar el màxim rendiment. Treballem sense defallir. Tinguem en compte que el proletariat internacional té els ulls fets en la nostra actuació. Cal per tant que siguem dignes i honrem com és mereix el sentiment de solidaritat que ens demostren els explotats del món enter.

MARIUS SUIRAM.

diu "mundo obrero":

La guerra civil s'ha transformat, per a nosaltres, en una guerra per l'alliberació de la pàtria envaïda.

diu lenín:

S'ha de transformar la guerra imperialista en guerra civil.

i diu marx:

Els treballadors no tenen pàtria.

vegetatiu dels ceps va fent el seu camí. Això vol dir que sense donar-nos-en compte ens trobarem que caldrà poder disposar de sofre i sulfat per impedir que les malalties que amb tant d'afany solien els ceps, destrueixin la collita venidura i, àdhuc en molts casos, no ocasionin la seva mort, com succeiria indubtablement si no es fessin els corresponents tractaments anticriptogàmics.

I l'Empordà, precisament potser per la major necessitat dels seus vinyaters, és la comarca que més precisa d'un crèdit a llarg termini, de totes les de Catalunya, per l'adquisició de sofres i sulfats. Però aquest crèdit i una prova recent ens ho fa creure encara més es farà difícil obtenir-lo tant per part de la indústria productora, com dels organismes governamentals. I encara entra en joc un altre factor: és una incògnita que la producció autòctona estigui en condicions de satisfer les necessitats apremiants dels vinyaters. Doncs precisament per tot això, a més de les altres raons, és una mida de prudència elemental retardar, si res més no, en part, la venda de vi, puix que qui sap ni no serà mitjançant la contrapartida que la seva exportació ens proporcionarà que podrem adquirir, fora d'Espanya, els sofres i sulfats indispensables, imprescindibles, per salvar la futura collita i la vida dels ceps, i amb ells el sosteniment de tantes famílies que amb el seu producte han de mantenir-se. Perquè per comprar fora d'Espanya, no cal somniar amb la concessió de crèdit a llarg termini, ni a curt termini tampoc. I en aquest cas que cada dia ens hi va acostant una de dues: o un ajut oficial intervé, o solament amb vi podrien els vinyaters adquirir els productes anticriptogàmics que necessiten.

Almenys l'advertiment previsor, ja és donat.

VINYATER.

tribuna agrària

un altre alerta

En un escrit anterior, i per tal de defensar els interessos legítims dels vinyaters de la nostra comarca, prou necessitats d'això, puix que, de fet, la vinya està en mans de gent de posició ben poc folgada, cridavem l'atenció amb el fi de què no es deixessin sorprendre per preus que amb apariència de raonables, són, en el fons, preus de misèria si hom té en compte tant les necessitats d'una família vinyatera, com el cost econòmic de la producció dels raïms. Com argumentació més vàlida, encara, si aquells preus i aquest cost han d'ésser concretats damunt d'una collita misèrrima com ho fou la passada.

Ja sabem que molts vinyaters - la majoria, indubtablement - amb tota la raó ens objectaran que per vendre amb oportunitat cal disposar de la necessària resistència econòmica. I que aquest no és el cas més generalitzat, bé prou ho sabem després de llargs anys d'estret contacte amb la massa de vinyaters, el millorament de la

qual hem propulsat mitjançant la sindicació. Precisament perquè coneixem de prop aquestes necessitats, sabem que la resistència econòmica només seria possible assolir-la mitjançant l'àmplia actuació d'una funció creditícia, canalitzada a través dels Sindicats locals o comarcals, fins atènyer tots i cadascú dels seus components. Però l'advertiment de l'altre dia, entenem que cal ésser refermat; i nosaltres complim amb un maument de la nostra consciència prevenint necessitats futures que forçosament s'hauran de satisfer. Es als vinyaters que primordialment ens adreçem i, per tant, poques paraules són suficients per ésser perfectament compresos.

Hi ha una raó, encara, de tanta o major validesa que totes les altres per tal de no precipitar-se a efectuar la venda del vi escàs que cadascú guarda en el propi celler, o com és el cas més generalitzat aquest any, en els cellers de vinificació col·lectiva. Van passant els dies, i el procés

Cal respectar la petita burgesia, però la direcció política revolucionària ha d'ésser patrimoni de la classe treballadora.

comarcals

sempre a la lluita

Contra tot; contra tothom; però sempre conscient de la meua actuació, no em cansaré de fer anotar, la disbauxa, la tranquil·litat en que viu una part de la nostra joventut, absent sempre de totes les lluites vitals de la vida, patrocinats o influïts, pels elements contraris a la causa comú; però sempre atents als problemes individuals i interessats, més ben dit, als egoïsmes particulars.

I ara, em dirigeixo a Figueres, a Vilajuïga, i altres pobles que com aquests, es dediquen en aquests moments greus per les joventuts, quan més que mai tots deuriem estar sempre vigilants, alerta, en fomentar-los-hi moltes distraccions, i una de super insolent «el ball.»

¿Podem calificar als organitzadors d'aquestes coses? Si. — Són contra-revolucionaris; són els perturbadors de l'obra del proletariat; són facciosos.

¿No compreneu a diari al llegir els periòdics, que encara que algú s'empenyi en fer veure el contrari, la situació no deixa de ser greu? ¿No veieu per vosaltres mateixos, que la guerra està al seu fort, i que no hi fa res que ens entestem en no voler-la viure, perquè el dia menys pensat en podem tocar les conseqüències, com ja n'hem tingut algun avís, i com a diari està succeint en diferents llocs?

Perquè dic jo; crear aquestes reclusions de joves, fent-los oblidar aquelles essències primordials que mana la revolució i que han d'ésser la principal base de la vida? Poseu companys, fe en aquestes disbauxes; i no en poseu en la revolució!

Es hora de que les joventuts, construeixin el seu pervindre; és hora de preparar el benestar del demà, que té de proporcionar-nos tots aquests disfruits que avui inconscientment posseïm, a costa dels que lluiten a mort per la causa comú. Ajudem als companys generosos; forgem la humanitat constructiva; volguem ésser homes de profit; produïm per la nostra causa, i procurem tots amb tots, forjar pel demà la humanitat digne i elaborada.

Deixem molta feina a fer, i un dia s'ens en pot demanar compte.

Llançà, 5 gener 1937.

J. BARRIS.

l'espectre de l'esquerra

Amb motiu del miting celebrat per l'Esquerra Catalana a Belles Arts, l'articulista i animador d'Empordà Federal, Deulofeu, tracia de parangonar l'Esquerra amb un partit avançat presentant-la com un partit homogeni, compàcie de conducta recia i revolucionària dintre la realitat (ho el seny pairal!) i rebuljant de passada l'epítet de petit-burgès que li dona el que coneix la terminologia política.

No neguem la bona fe que poden tenir alguns homes d'Esquerra, pocs, contats, que, com Deulofeu, no els espanten les realitzacions de una nova Societat.

De la homogeneïtat i compenetració dels homes de l'Esquerra en són una prova palesa, per discordant, l'anàlisi dels parlaments dels oradors. Si l'espai ens ho permetés seria del tot curiós fer-lo. En conjunt, però, excepte Companys s'hi veu en els oradors aquella venenitat característica del polític petit-burgès i aquell instint d'apartat-se de les organitzacions proletàries. En canvi el President Companys, que ha lluitat entre els obrers i té un més intel·ligència que els seus acolíts ocasionals, davant les manifestacions d'aquests, es vegé obligat, segurament, a parlar d'una manera personal desautoritzant l'actitut acomodaticia dels seus companys i assenyalant-los-hi el perill o realitat que vivim que és la del govern i solucions obreres. El mosaic de tendències que representa l'Esquerra es reflecteix en tot moment i es manifesta en tots els actes.

En quan al seu revolucionarisme és completament demagog encara que Deulofeu tracti d'avaluar-lo com un revolucionarisme positiu, que toca de peus a terra, en contraposició dels extremisme utòpics que per irrealitzables són contra revolucionaris.

No obstant, aquestes tesis de seny pairal són ben peregrines. Poden ésser solament manifestades per una burgesia en decadència mancada en absolut, per ésser ja superades, les seves teories històriques, econòmiques, socials i filosòfiques.

En plena descomposició del sistema capitalista on d'aquests detritus, per pures lleis biològiques, n'ha sorgit ja un nou ferment social i un cos de doctrina científica, és a dir positiva com és el marxisme reconegut pels grans intel·lectuals de la Humanitat; un partit com l'Esquerra que es vol dir revolucionari rebuljant la frase de petit-burgès i que ha tingut molta cura sempre en dir-se Socialista, tot el més socialitzant — per demagògia — són fets que no es compaginen gaire amb el seu revolucionarisme passat de moda.

El seu nom mateix és una simple abstracció buida de contingut. Deulofeu com a professor sap per l'estudi de la cinemàtica, que el moviment no té res d'absolut, és completament relatiu. El moviment a la dreta o a l'esquerra no existeix sense un punt de referència. Igualment l'Esquerra és buida de contingut i sentit social sense un punt de referència. Fins al 19 de juliol l'Esquerra havia tingut de punt de referència a la Lliga. L'Esquerra ha estat sempre l'esquerra de la Lliga, sense la Lliga, l'Esquerra de qui és l'esquerra?

Desenganyeu-vos els homes de bona fe. Els conceptes socials i polítics que vitalitzaren la gran Revolució Francesa són completament anacrònics per aplicar-los a la nova societat que està gestant-se.

La polarització de classes que el capitalisme comporta no pot neutralitzar-les la democràcia burgesa. Estem en moments de posicions clares i terminants. El reformisme, el seny revolucionari, que podríem dir aquí a Catalunya, no pot conduir-nos a res més com a Itàlia, com a Alemanya, com a Àustria etc., a les grans derrotes de la classe obrera i al triomf, encara que sigui momentani, del feixisme.

Solament el Socialisme, amb els seus mètodes i la seva tàctica, pot conduir-nos a la victòria. El dilema que ara i sempre hem sostingut i sostenim és, Socialisme o Feixisme.

Davant aquest dilema, l'Esquerra és una pura ombra espectral. Com a tal serà el seu record, emportada per aquests dos allaus històrics.

LICH.

el capitalisme internacional ajuda a franco

Per tots els mitjans, directes o indirectes, és vol repelir al nostre País el cas etíop. El mateix que succeï aleshores, succeïx ara. És prenen acords, és fan tractats, pactes etc, etc. Però no són respectats pels feixistes. Amb un legalisme que aparentment sembla absurd, però, que en el fons no és altra cosa que una forma més de ajudar indirectament els feixistes, els estats democràtics i liberals els respecten íntegrament. De cap manera poden els capitalistes d'aquests països ajudar directament a Franco com fa Hitler i Mussolini, sense exposar-se a un moviment intern massa perillós, quan en un altre poble es combat per la República Socialista.

Els estats capitalistes - per més democràtics que es diguin - no ajudaran al poble espanyol que lluita per la seva llibertat i contra l'invasió italo-aleutona, fins que creguin en perill la seva hegemonia en el mercat internacional. Anglaterra, en aquest sentit, li ha estat suficient per poguer fer un tractat amb Itàlia i deixar en suspens la seva actitud amenaçadora, el sol fet que Mussolini digués que no espera possessionar-se ni de les illes Balears ni de cap part del territori espanyol, sense necessitat d'això si arriba a triomfar Franco. Ens ajudarien si a Espanya es lluités per un règim, fos el que fós, que respectés al Capitalisme. Aleshores apel·laríem a totes les lleis internacionals que ara no volen tenir en compte.

Aquesta actitud és fins a cert punt admissible a Anglaterra, que no ha estat altre cosa que un estat de rapinya i que de fet governen els liberals. El que no és pot admetre de cap manera és l'actitud dels socialistes francesos que no veuen - a menys que ho desitgin - el perill que corren si triomfa el feixisme a Espanya.

El reformisme i la petita burgesia porten com a conseqüència aquestes coses. Si a la classe treballadora internacional se l'eduqués en un sentit

revolucionari, exigiria - amb els mitjans que fossin - als governs respectius l'ajut al poble espanyol. Arribarien si fos necessari, a la vaga general revolucionària. Ara bé; és solament culpa dels socialistes i comunistes dels altres països? Certament que no. Podríem donar-los-hi exclusivament a ells, si tota la premsa espanyola - al menys la proletària - pregonés al món enter, que la classe treballadora no lluita per consolidar la República Democràtica sinó que lluita per la República Socialista i per la llibertat del proletariat internacional. Però, mentre certa premsa obrera adopti posicions reformistes - admissibles potser en dies de pau i parlamentarisme, però mai en èpoques de guerra civil - no podrem culpar de reformistes als obrers internacionals.

Es necessari dir la veritat al proletariat internacional. Cal amb la nostra experiència educar-lo en un sentit netament revolucionari. Fer que obligui per la força s'envii material a Espanya, sense necessitat d'amagar-se. Que el poc material que se'n suministra no hagi de passar clandestinament.

Alemanya i Itàlia és mostren favorables a la retirada d'Espanya de totes les forces voluntàries. Això és possible que ho admetin, perquè de fet nosaltres podem disposar de major contingent de voluntaris i perquè tots els que ells envien són forçats. Però, el que no duren a la pràctica - per més tractats que és facin - és el no suministre d'armament. Es valdran de Portugal - amb la bel·ligerància internacional - i apel·lant a les lleis internacionals que ara no volen tenir en compte els països democràtics, per armar als mercenaris de Franco...

La lluita és difícil i llarga. Els estats feixistes ajuden a Franco amb el vist i plau del capitalisme internacional. Però la victòria serà nostra si mantenim l'esperit revolucionari de les nostres forces, que és el que pro-

porcionarà l'estímul necessari per no defallir en els moments de perill. Cal però, que també diguem a la classe treballadora internacional que lluitem per la República Socialista i per la Revolució Socialista internacional.

BELLOSTAS.

**La Revolució està en perill.
Es preté destruir les conquestes de la Revolució i al mateix temps les organitzacions revolucionàries.**

Ara més que mai, alerta amb els emboscats i amb els que no han cregut mai amb les organitzacions proletàries.

sortida de la bandera rosa luxemburg

Divendres, dia 8, sortiren cap al front, a complir el seu deure de militants revolucionaris, el centenar de camarades que componen la bandera Rosa Luxemburg. Anaren a despedir-los, sense moixiganga de cap mena, el Comitè Local del P. O. U. M. i el de la J. C. I.

Els nostres companys sortiren després dels breus dies de permís, a la nostra ciutat, carregats d'entusiasme, i disposats a deixar ben alta la bandera del nostre Partit, que per bé que eliminats per una maniobra indecent, del Consell de la Generalitat, lluita com el primer, al front, contra el feixisme.

Salut i sort, camarades!

Vosaltres al front i nosaltres a la rera, batrem el feixisme i edifiquem el Socialisme.

* * *

Tots els companys obrers que vulguin al·listar-se per anar al front amb la nostre centúria que es presentin a l'oficina d'allistament, carrer Joaquim Maurín, 8, durant tot el dia.

saquetes de la j. c. i.

Hem llegit en la premsa de Girona les declaracions de descàrrec fetes en la causa recentment fallada dels militars facciosos del Batalló de Chiclana. Diu l'esmentat testimoni que el Tinent Coronel en una entrevista sostinguda amb representants obrers i autoritats locals, va manifestar: que abans de vestir el traje de botxí del poble preferia vestir el de presidari.

Si això no li va pas dir a cau d'orella sabem perfectament que els companys que representaven la nostra classe no ho varen pas sentir.

* * *

Ens han dit que els dirigents de la U. G. T. local han rebut ordres de que per ara no s'havien de celebrar Assemblees, que ens trovem en moments que el que convenen son fets i no discussions.

Els fets deuen ésser admetre l'entrada de tota mena de patrons. Ahir eren els patrons de tendes de queviures, vaqueríes, etc., que és donaven d'alta a la U. G. T. Avui són els patrons barbes, Demà serà la resta de la patronal.

Per això no és deuen pogueu celebrar Assemblees puix dubtem que els obrers veritables poguessin admetre trovar-se en una reunió amb els burguesos que els han estat explotant indecorosament i que esperen amb impaciència el moment de tornar-hi.

A aquest pas la U. G. T. pot transformar-se rapidament en una nova GREMIAL, puix els obrers n'hauran de marxar ràpidament i així s'acabaran les discussions.

* * *

En la lectura del judici celebrat contra els militars facciosos del Batalló de Chiclana hi descobrim detalls molt interessants.

Algun testimoni ha aburrit al públic en llargues manifestacions. No n'ha tingut però prou i aprofita l'invitació de la presidència al tancar el judici per tornar a demanar la paraula i dir que a la guarnició de Figueres no hi havia, concretament, cap oficial feixista.

En aquest cas entenem nosaltres, que s'hauria de detenir immediatament els que composaven el Comité Revolucionari i autoritats locals que varen informar al delegat que vingué a Figueres per treure del Regiment a tots aquells militars que no mereixessin la confiança del poble pels seus antecedents dretans i feixistes.

I als militars que foren detinguts que els condecorin, i al testimoni esmentat que li donguin també alguna creu. Se la té ben guanyada.

* * *

Llegim un cartell del P. S. U. C que diu: Feu tancs, tancs, tancs que són els vehicles de la victòria.

Aquesta gent deu creure que els tancs és poden fer com és fan les criatures.

Sembla extrany que pugui existir tan cretinisme.

* * *

Entenem que arriba el moment de plantejar concretament la necessitat d'arribar a una intel·ligència entre el proletariat sincerament revolucionari. Cal fer feina.

Per tant no comprenem que organitzacions que han demostrat pràcticament que desitgen el triomf de la classe proletària estiguin perdent el temps aguantant aliances amb partits que demostrin clarament volguer tornar al 18 de juliol. I comprenem menys que parlin de compromisos contrets i de pactes de setze punts, quan saben positivament que representant aquests les mínimes aspiracions de la classe productora, no poden portar-se a la pràctica perquè són boicotejats premeditament per alguns dels signants dels dits pactes.

El proletariat ha de viure de realitats i cal tenir en compte que tot el temps que és perd difícilment podrà recuperar-se.

Per tant menys pactes i més acció.

* * *

Un dels militars del Regiment de Chiclana, detingut ara com a facció, durant els fets d'octubre del 34 quan

s'enterà que Companys s'havia rendit digué en veu ben alta: Mañana me como un pollo! i quan s'enterà que a Girona havia estat detingut Puig Puigades i és rumorejava que el fusellarien, repetí: Mañana me como dos pollos!

Ves per on ara resulta per les manifestacions fetes per un testimoni, que és un bon xicot.

Nosaltres ja li regalem.

* * *

Un altre d'ells, quan els detinguts pels fets esmentats anaven a declarar els rebia fent saltar d'una ma a l'altra, les bales de pistola.

I si no deien el que ell volia els feia incomunicar perquè féssin memòria i quan convenia els hi posava la pistola al pit.

Res, devia fer-ho per riure.

* * *

Variu d'ells, quan sortien les camionetes farcides de soldats per anar a distints pobles de la comarca a detenir els camarades obrers més significats, al passar pel «Cuarto de Banderas» els hi deien: A ver, cuantas orejas de revoltosos nos vais a traer!

Veritablement són uns bons nois, i els que els feren tancar, uns pocasoltes.

* * *

Entre els obrers afiliats a la U. G. T. és nota bastant mal estar. No comprenen com és permet que els burguesos ingressin en massa a la seva central sindical.

Els dirigents de la U. G. T. local prou els hi expliquen que això són ordres rebudes de la regional, però ells no s'ho creuen.

Els manifesten, acertadament, que hi ha ordres que tan desacrediten als que les donen com als que les porten a la pràctica.

Per això nosaltres ens atrevim a indicar als *jefes* de la U. G. T. local, significats elements revolucionaris: Josep Bohé, Enric Arbat, Abdó Caselles, Salvador Ridaura i Eudald Sabà, que moltes vegades convé tenir més sentit de classe que de servent.

Perque si no s'actua de cares al

benestar del poble treballador, que és l'únic que és merèix totes les atencions, quan és presenta l'ocasió aquest poble sap demanar comptes en forma viril i enèrgica.

Penseu que ara no són moments per fer-se mèrits sinó per treballar sense descans pel triomf definitiu de la revolució social.

* * *

El professor Deulofeu, en el seu solitari article setmanal, afirma, mentre rebutja per a l'Esquerra el calificatiu de partit petit-burgès, que la revolució és ven amenaçada per les lluites entre els partits proletaris. L'historiador Deulofeu, ha de saber com a tal, que sense la lluita a mort entre els menxerics—partit proletari— i els bolxevics — partit proletari—, la Revolució Russa no hauria triomfat, i els cadets,—el partit petit-burgès rús — haurien continuat explotant la classe treballadora dintre una república més o menys democràtica.

Els sindicats d'obers revolucionaris no poden continuar a la U. G. T. local i passen a la C. N. T.

Avui és el Sindicat de barbers el que és veu obligat a anar-se'n.

Demà serà un altre...

Mentrestant les agrupacions patronals, continuen engroixint els rengles de la sindical PSIQUISTA.

sindicat únic agrícola

Parlàvem la setmana pasada, de la necessitat que tenim, de constituir el Sindicat Unic Agrícola a cada localitat.

Hem estat sempre uns fermes paladus de la Unitat de la classe treballadora, tant en el terreny Polític com en el Sindical. L'unitat d'acció, de la classe treballadora ha d'ésser la que ens portarà a la victòria total, però no volem que sigui una unitat de pura fantasia, sinó una cosa real i perenne.

Tenim doncs, que continuar insistint, perquè, a cada localitat és formi el més rapidament possible el Sindicat Unic Agrícola. No ens cansarem pas de repetir-ho, abans al contrari, tots els nostres militants, tots els que vulguin donar-se compte del que representa, per els camperols la creació de dit Sindicat, estaran al nostre costat i tots juns treballarem perquè això sigui ben aviat una realitat. Topem ara, amb que, una part de la classe treballadora revolucionària, o sia els pagesos que estan dintre els rengles i postulats de la C. N. T. s'han pronunciat contra de

la Sindicació obligatòria i d'un sol Sindicat Agrícola a cada localitat. Discrepem completament, de la posició adoptada pel plè de pagesos de la C. N. T.

Caldria, que els companys cene- listes, és donessin vertader compte, de l'important, que és el crear a cada localitat el Sindicat Unic Agrícola.

Repetim nosaltres, i ells també, que els pagesos, per la seva manera d'ésser, individualistes (per haver passat anys i anys treballant sols el seu troç de terra, que l'amo els tenia arrendada. (i quin únic somni ha estat sempre, arribar a posseir-la amb propietat) no és possible, portar-los a la col·lectivització de la terra d'una manera general; mentre que, s'hi formen el Sindicat Agrícola, per mitjà del qual, faran totes les operacions, de compra, venda transformació de productes i distribució dels mateixos, anulant tota l'amalgama d'intermediaris, que no fan altre cosa, que viure damunt les espalles dels productors i consumi-

dors, trobarant uns grans benèfics, a l'hora de valoritzar els seus productes. De la mateixa manera que per mitjà del Sindicat, faran totes les operacions, aniran veient també, l'importància Econòmica que té, el treballar col·lectivament.

De cap manera, nosaltres podem arriscar-nos a fer asatjos que podriem donar un resultat negatiu; dintre la nostre economia agrícola, cal que el dia que volguem començar, de treballar col·lectivament, tinguem mitjans econòmics i tècnics, per assegurar un bon resultat. Hem d'evitar en tot el que sigui possible, un fracàs a l'obra col·lectiva o del contrari, els pagesos escarmentats una vegada, és girarien contra nosaltres i no voldrien, el dia que podriem fer-ho, portar l'obra col·lectiva a terme.

Tenim davant nostre, un pervindre inmillorable si sabem aprofitar-lo. Cal doncs que tots els esforços, siguin encaminats a treballar per consolidar, l'obra començada.

Formem el Sindicat Unic Agrícola, a cada localitat, celebrem tot seguit l'Assemblea comarcal i que d'ella neixi el Consell Comarcal que faci rutllar a tots els Sindicats, i molt aviat ens donarem compte, tant els treballadors del Camp com els de la Ciutat de l'immensa obra que es pot portar a la pràctica.

Al voler forjar el nou món Socialista, cal que tots hi portem el màxim d'esforç, perquè dongui el resultat, que tots els treballadors revolucionaris desitjem.

ANTONI FERRER

Llançà, gener del 1937.

La Revolució ha tallat moltes concupiscències; però no pas totes...

Caldria passar per la bugada a tots aquells que per a fer la Revolució han tingut necessitat d'entrar per la finestra.

avant..!

per dignitat proletària!

a vèncer o morir.

cal abolir la prostitució

Al portar a cap les nostres activitats polítiques i socials ho fem perquè la llum dels nostres convenciments ideològics, és filtrada i marcada, ensems, un camí a seguir plè de ressorgiments i de realitzacions proletàries que tinguin però, com a mínim el contingut i el significat d'aquesta revolució que estem visquent.

Quan enderroquem una església; quan acabem amb el caciquisme; quan sanegem els Instituts, per fer factible el que la cultura arribi fins al poble; quan passem per les armes als elements anti-populars, no fem res més que portar a cap, d'una manera pràctica, tot el contingut d'aquell mot que semblava era la nostra obsessió: abaix el capitalisme!

Ara bé; avui ens ocupa a un problema el qual sembla que hagi passat desaparegut a l'obra nova i sanejadora de la Revolució. La prostitució.

No volem fer història d'aquesta «lacra» vergonyant que posa al nivell d'irracionalitat al món enter. No volem tampoc exposar els derivants ni els inductors d'aquest «negoci vergonyant». Solament volem sentar uns precedents raonables, per fer possible de que en un futur immediat, és doni solució a aquest problema en nom d'una societat nova, i evidenciant una vegada més, que s'acaba amb el capitalisme i amb tots els seus prejudicis, per més arrelats que estiguin dins de la societat obrera.

Els baixos fons, les cares flagues i sifilítiques; els cossos malalts i deformats de les prostitutes «barates» ens diuen que per al i hi ha passat un règim plè de vexacions i crueltats, i que la seva situació en l'actualitat és pot traduir en una crida a les consciències, ja que «elles» representen «l'Uri» d'una societat pervertida, els vestigis de la qual, no ha fet desaparèixer encara la revolució.

Parlem de prostitutes «barates» perquè sabem que també n'hi ha de «preu» i com a tals aquestes viuen en cases confortables, s'alimenten bé; tenen els cossos més o menys ben formats, ja que això és precisament la garantia de la seva posició, i fins i tot, és permeten el luxe de concòrrer en la societat

acompanyades dels seus respectius «homes de por».

Si bé nosaltres desitjariem de què s'abolís la prostitució, hem de constatar però, com a marxistes que som, i com a homes que vivim de realitats, que el poble no està per dissort preparat per a sofrir un divorci bruscat i immediat amb relació amb aquest problema.

Cal però que els Consells Locals, prerinquin en consideració tot això, i vagin immediatament, a prendre acords que fendeixin a la seva abolició.

Empresonant i desposseint a tots els que viuen d'aquest negoci, s'acabarà amb un dels puntals més solits de tots els que aguanten i suministren la benoïrràgia i els mals veneris.

Exigint una higiene minuciosa, s'evitarà l'espectacle d'uns infants que al néixer ja han hereditat de les estranyes de la seva mare el que hi havia aportat el seu pare de tots aquests antres de perversió i d'infecció; nens deformats i cancerosos, que no tenen cap culpa de què la societat sigui imperfecta, i que el dia de demà serien una acusació per nosa tres.

I, sobretot, al costat d'aquestes mides, que acabaran d'una manera material amb la prostitució, cal posar-hi moltes escoles, molta llum, molta alegria i així serà possible crear aquesta moral nova que basant se, en la penetració dels sexes evidenciarà que, efectivament, estem edificant un món millor.

NUÑEZ SOLER.

